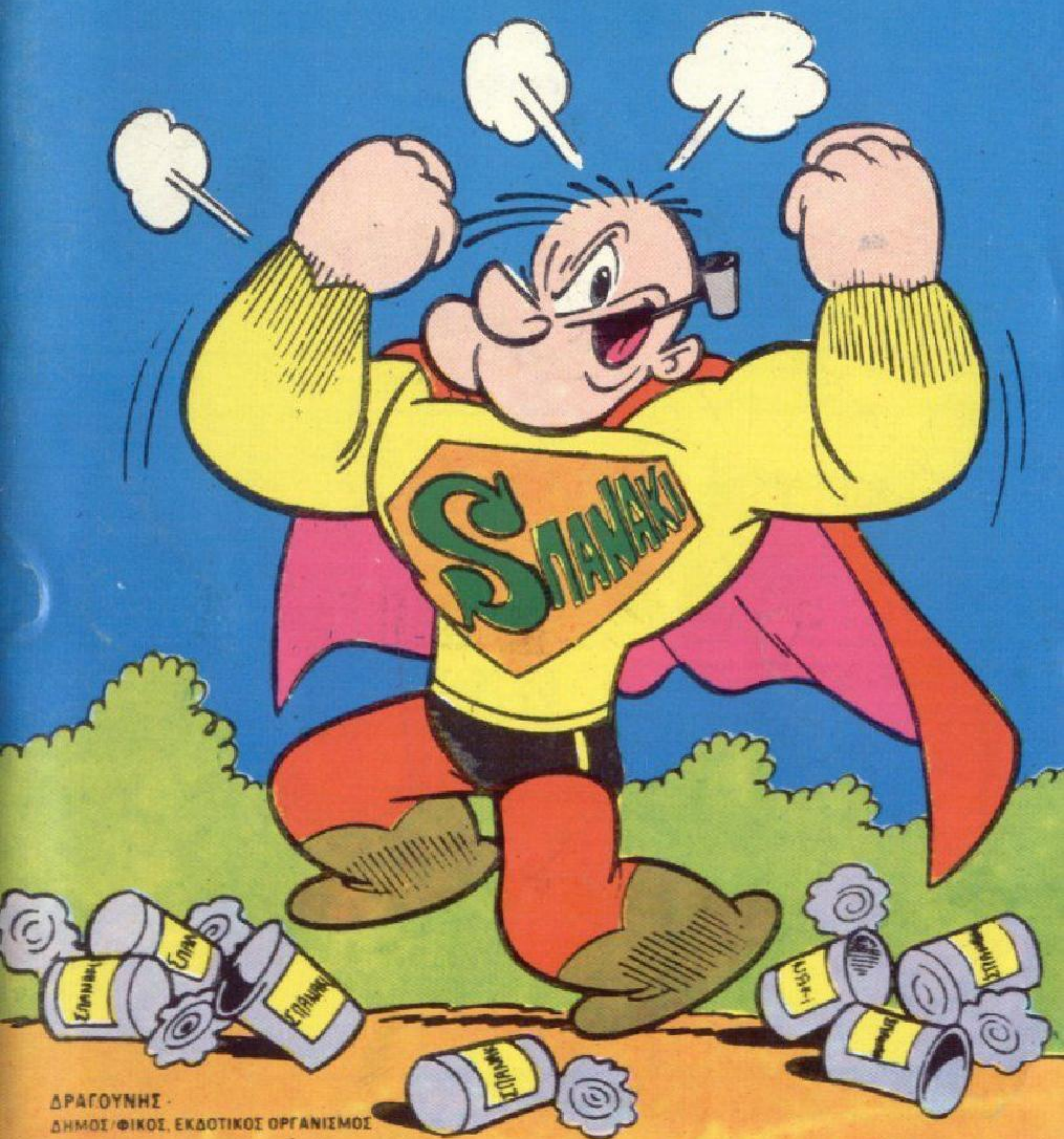

ΠΟΠΑΪ

ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΧΕ! ΧΕ! Η ΟΛΙΒ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΣΧΟΛΗΜΕ-
ΝΗ! ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΝΑ "ΕΛΥΘΡΟΣΟ"
ΕΝΑ ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΚΡΑΣΙ!

ΘΑ ΤΟ ΚΡΥΨΩ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ!

ΠΑΡΕ ΝΑ ΠΑΡΕ ΕΝΑΝ
ΒΟΝΑΚΟ!...

ΚΑΛΗ ΑΝΑΠΑΥΣΗ!

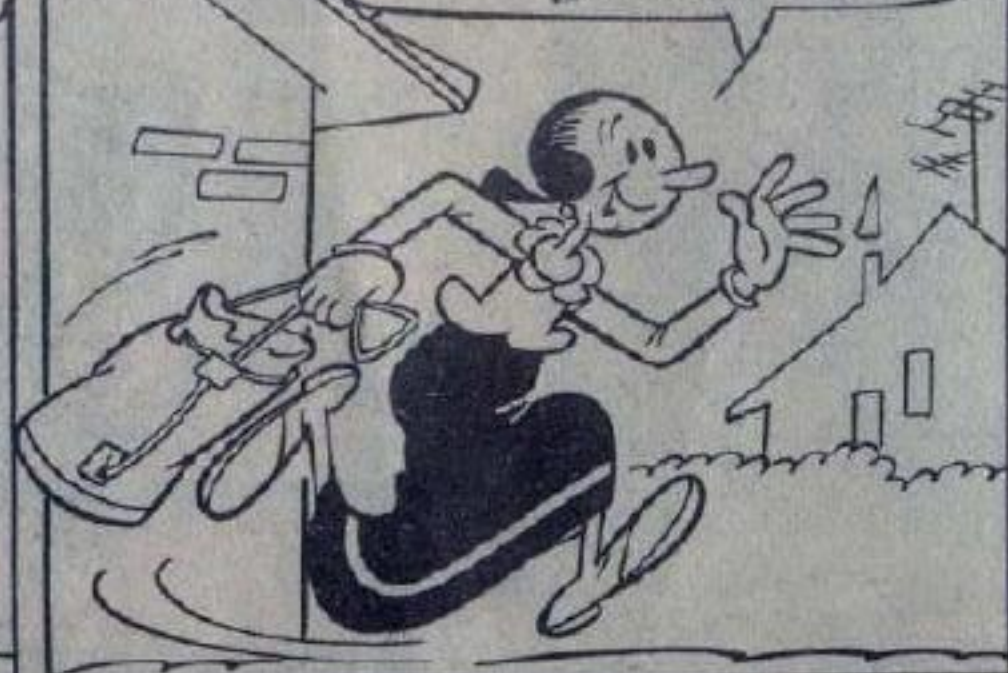
Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

ΘΑ ΒΑΛΩ ΑΜΕΙΣΟΙ ΣΕ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΣΟΥ!

ΠΑΡΕ ΝΑ ΓΡΑΦΤΕ Σ' ΕΝΑ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ!...

ΕΛΠΙΖΩ ΝΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ Α-ΔΕΙΞΙ ΘΕΙΕΙΣ!

ΑΡΚΕΤΑ! ΞΕΚΟΥΡΑΙΣΤΗΤΕ ΤΩΡΑ ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ!

ΕΜΠΡΟΣ ΤΕΜΠΕΛΕΙΣ! ΚΑΝΤΕ 50 ΑΚΟΜΑ ΕΠΙΚΥΨΕΙΣ!...

ΜΠΛΟΥΝ! Ο ΜΠΡΟΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΙΣΙΣΤΟΣ ΤΥ-ΡΑΝΝΟΣ!

ΕΤ' Κ' ΕΚΠΑΙ-ΔΥΤΑ!... ΟΥΛΟ! ΤΗ ΓΝΩΡΙ-ΖΟ ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΩΝΗ!

ΜΑ ΤΟΥΣ ΧΙΛΙΟΥΣ ΒΑΤΡΑΧΟΥΣ! ΕΙΝΑΙ Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΛΙΒ!...

ΓΕΙΑ ΣΟΥ, ΠΟΛΥΝ! ΘΕΛΩ ΝΑ ΓΡΑ-ΦΤΩ ΕΔΩ!...

ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΜΟΥ ΧΑΡΑ, ΘΑΜΑΙ Ο ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΣ ΣΟΥ!...

ΦΥΓΕ ΑΠ' ΤΗ ΜΕΣΗ, ΜΙΚΡΟΒΙΟ! Η ΟΛΙΒ ΧΡΕΙΑ-ΖΕΤΑΙ ΕΝΑΝ ΤΥΠΟ ΣΑ ΚΑΙ ΜΕΝΑ!

ΟΥΡΓΚ!

ΕΙΣΑΙ ΚΙ' ΕΙΝ ΕΚΠΑΙ-ΔΕΥΤΗΣ, ΜΠΡΟΥΤΟ!

ΕΤ, ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ ΑΚΟΜΑ ΤΟ ΜΑΘΗ-ΜΑ ΤΗΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙ-ΚΗΣ!...

ΤΟ ΞΕΡΩ, ΑΛΛΑ ΕΧΩ ΑΛΛΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΩΡΑ!

ΠΗΓΑΙΝΕΤΕ ΣΤΗΝ ΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΠΟΡΑΥ
ΕΓΩ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΩ ΜΕΡΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑ-
ΤΑ ΣΤΗΝ ΟΛΙΒ!...

ΚΑΝΕΙΣ ΛΑΘΟΣ! ΕΓΩ
ΘΑ ΚΑΝΩ ΜΑΘΗΜΑ
ΣΤΗΝ ΟΛΙΒ!

ΤΙ?...
ΤΙΣ...

ΕΓΩ ΘΑ ΤΗΣ ΚΑ-
ΝΩ ΜΑΘΗΜΑ!

ΒΟΗΘΕΙΑ!... ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΔΥΟ ΕΙ-
ΝΑΙ ΤΡΕΛΟΙ!... ΔΡΟΜΟΔΟ!...

ΕΙΜΑΙ ΕΤΟΙΜΗ!...

ΤΙ ΘΡΑΙΟ ΚΟΡ.
ΜΙ!...

Η ΟΛΙΒ ΕΤΕΙ ΕΙΝΑΙ
ΣΤΗΝ ΝΕΡΑΙΔΑ!...

ΕΙΜΑΙ ΣΤΗ ΔΙΑΘΕΣΗ ΣΟΥ,
ΧΡΥΣΗ ΜΟΥ!...

ΜΕ ΜΕΝΑ ΘΑ ΓΙΝΕΙΣ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ, Ο-
ΛΙΒ!...

ΜΑ ΔΥΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΕΣ
ΜΟΥ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ ΠΟΛ-
ΛΟΙ!...

ΤΟΥΜ
ΤΟΥΜ!

ΚΟΙΤΑ ΕΔΩ!...

ΤΟΥΜ!
ΤΟΥΜ!

ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΧΤΥ-
ΠΗΖΕΙ ΤΟ ΣΑΚΚΟ 2000 ΠΟΡΕΣ ΤΟ
ΛΕΠΤΟ Ο-
ΠΩΣ ΕΓΩ!

ΑΧ!... ΑΧ!...

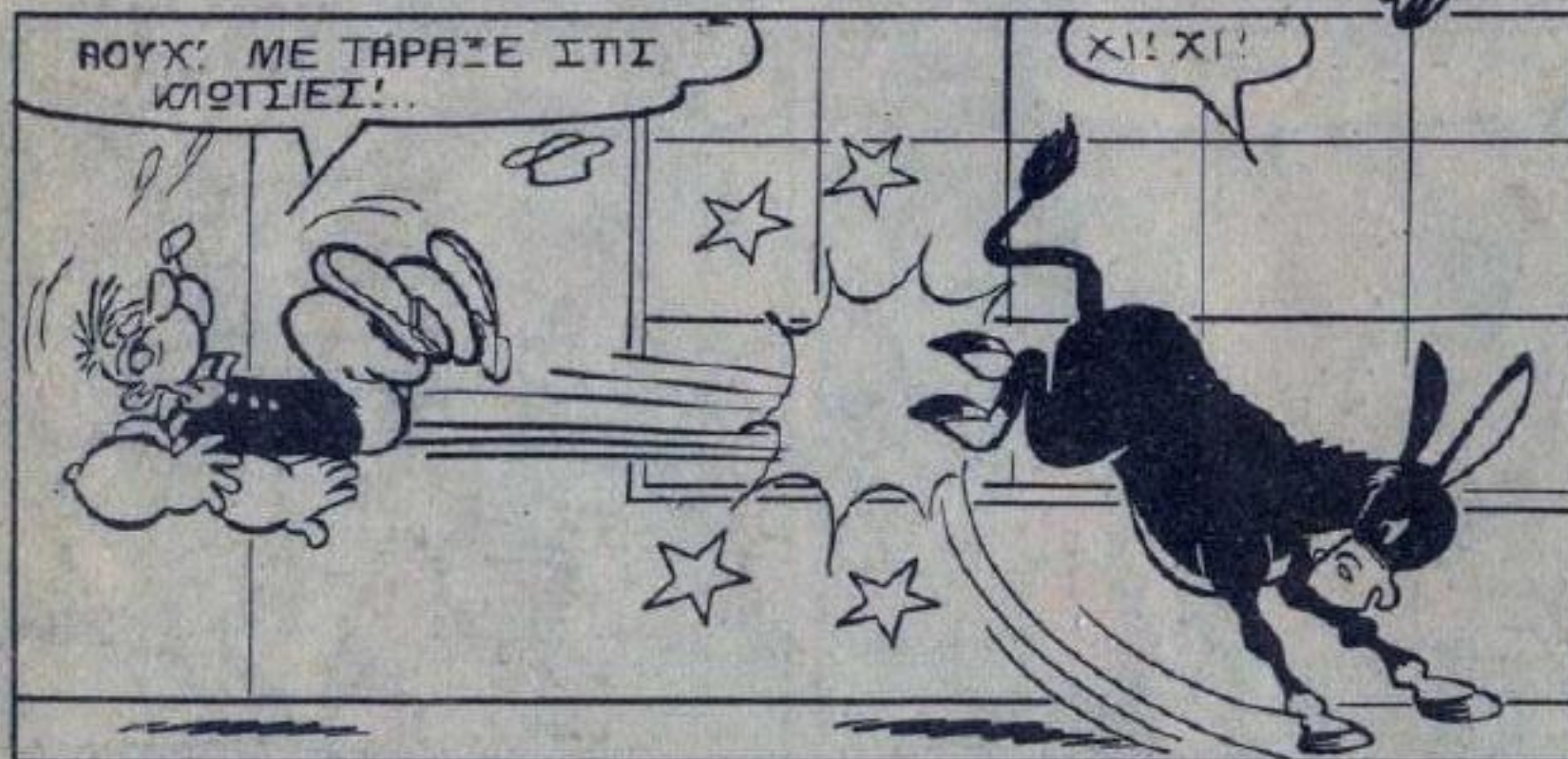
ΜΠΟΝΓΚ!

Ο ΣΑΚΚΟΣ ΤΟΝ ΕΚ-
ΔΙΚΗΘΗΚΕ! ΧΕ!
ΧΕ!...

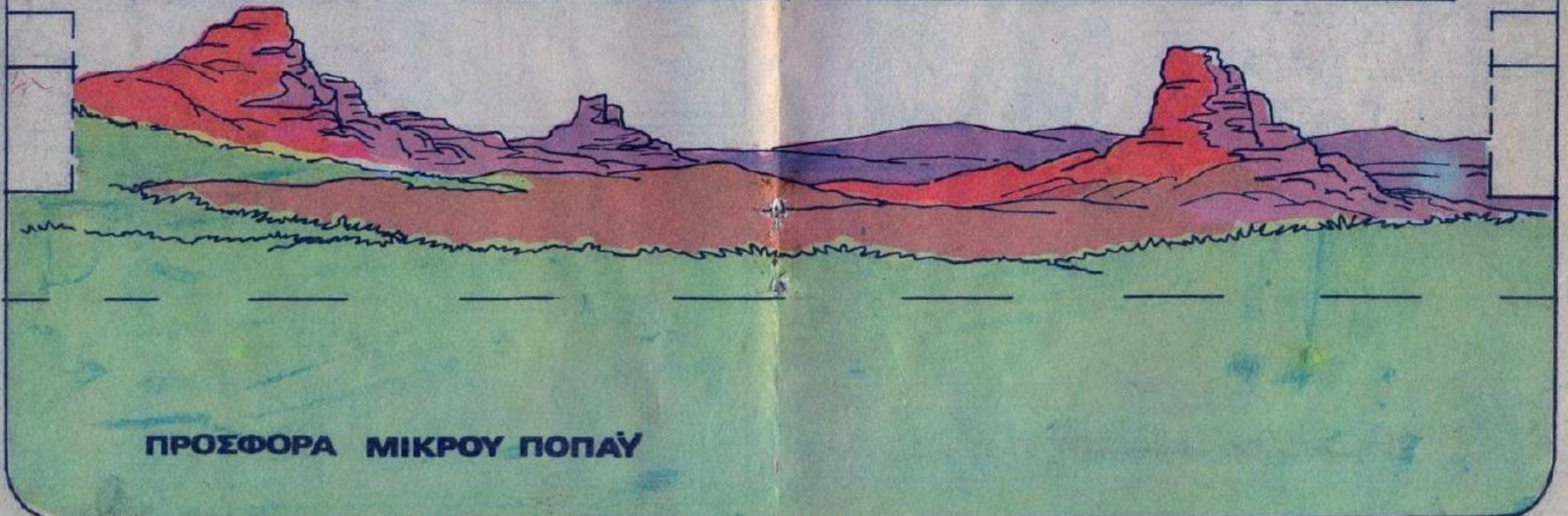
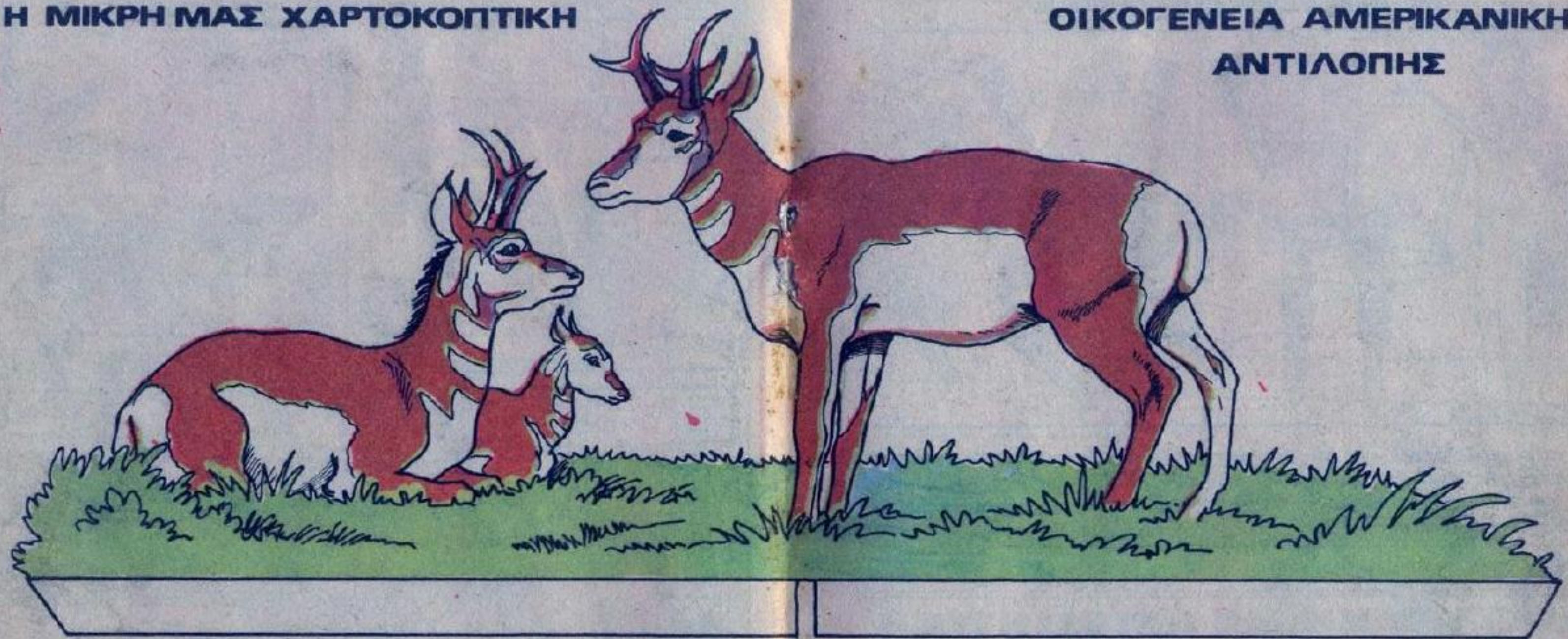

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΣ ΧΑΡΤΟΚΟΠΤΙΚΗ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ
ΑΝΤΙΛΟΠΗΣ

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΜΙΚΡΟΥ ΠΟΠΑΪ

ΑΝ ΟΜΩΣ Ο ΠΟΡΑΝ ΝΟΜΩΕΙ ΠΩΣ ΜΕ
ΝΙΚΗΣΕ ΚΑΝΕΙ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΘΟΣ!...

ΒΟΗΘΕΙΑ ΘΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΟΥΝ
ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟ!...

ΔΡΟΜΟΟ! ΕΔΩ ΠΕΦΤΟΥΝ
ΟΛΑ!...

ΕΉ! ΕΝΑ ΣΧΟΙΝΑΚΙ!...

ΤΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΚΑΝΩ ΤΟΥΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΕΣ! ΜΟΥ
ΦΤΑΝΕΙ ΑΥΤΟ ΝΑ
ΚΑΝΩ ΓΥΜΝΑ-
ΣΤΙΚΗ!...

ΤΙ?...

ΡΑΧ!...

ΤΕΛΟΣ 18

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΜΑΝΙΤΑΡΙ

ΜΠΡΟΝΤΟ!
ΜΠΡΟΝΤΟ! ΚΟΙ-
ΤΑ ΕΔΩ!...

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΜΑΝΟΥΛΑ?...

ΕΙΝΑΙ Η ΘΑΤΣΑ ΣΟΥ... Ή ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΕΙ-
ΝΑΙ ΑΥΤΗ ΠΟΥ ΘΑ ΔΕΙ Ο ΠΟΠΑΥ ΣΤΑΝ
ΘΑ ΘΑΕΙ ΤΟ ΜΑΝΙΤΑΡΙ ΠΟΥ
ΦΕΡΝΕΙ ΠΑΡΑΙΣΘΗΣΕΙΣ!...

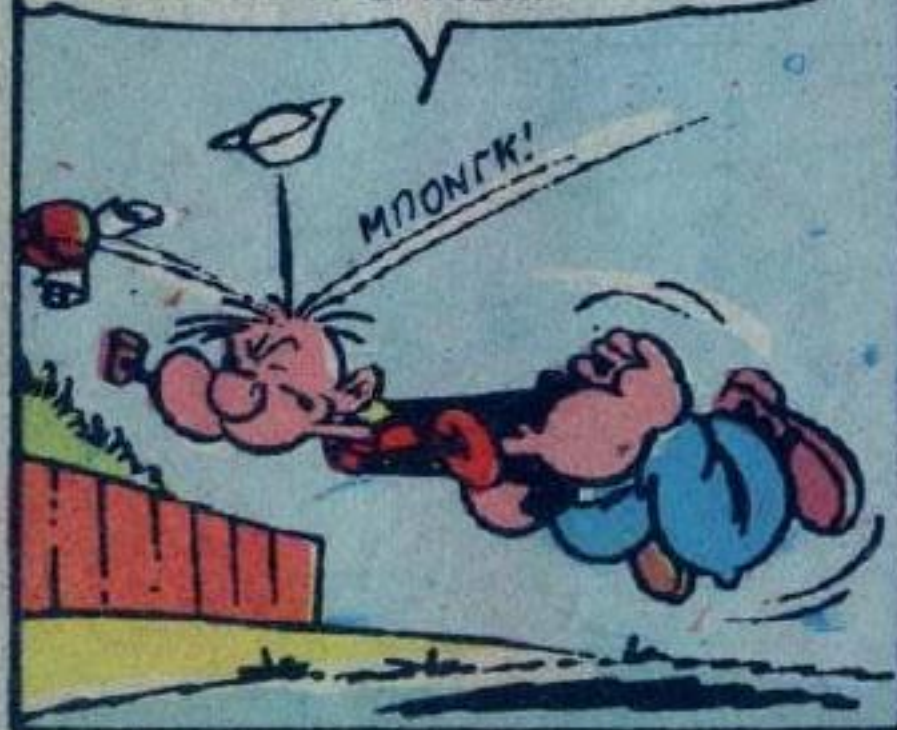

ΛΙΓΗ ΣΡΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ...

ΠΑΣ ΝΑ ΚΑΝΕ ΜΙΑ ΒΟΛΤΑ!...

ΔΥΡΓΚ! ΤΙ ΕΓΙΝΕΣ?...

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΨΗΛΟΣ
ΠΟΥ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ ΠΕΤΟΝΤΑΣ
ΠΕΤΡΕΙΣ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΟΥ?

ΠΑΝ? ΣΤΗΝ ΠΕΤΡΑ ΗΤΑΝ ΔΕΜΕΝΟ Ε-
ΝΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑ! ΓΙΑ ΝΑ ΔΟΥΜΕ ΤΙ
ΛΕΕΙ!...

ΓΚΛΟΥΡ!

ΑΙΣΤΕ ΕΤΣΙ! ΘΑΞΑΡΙΑ ΘΕΛΕΙ
Ο ΓΟΡΙΑΛΛΑΣ!...

ΠΑΣ ΑΜΕΣΟΣ ΝΑ ΤΟΝ ΠΕ
ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ!...

ΒΕΕ, ΤΙ?.. ΤΟ ΠΑΡΑΚΑΝΕ!...

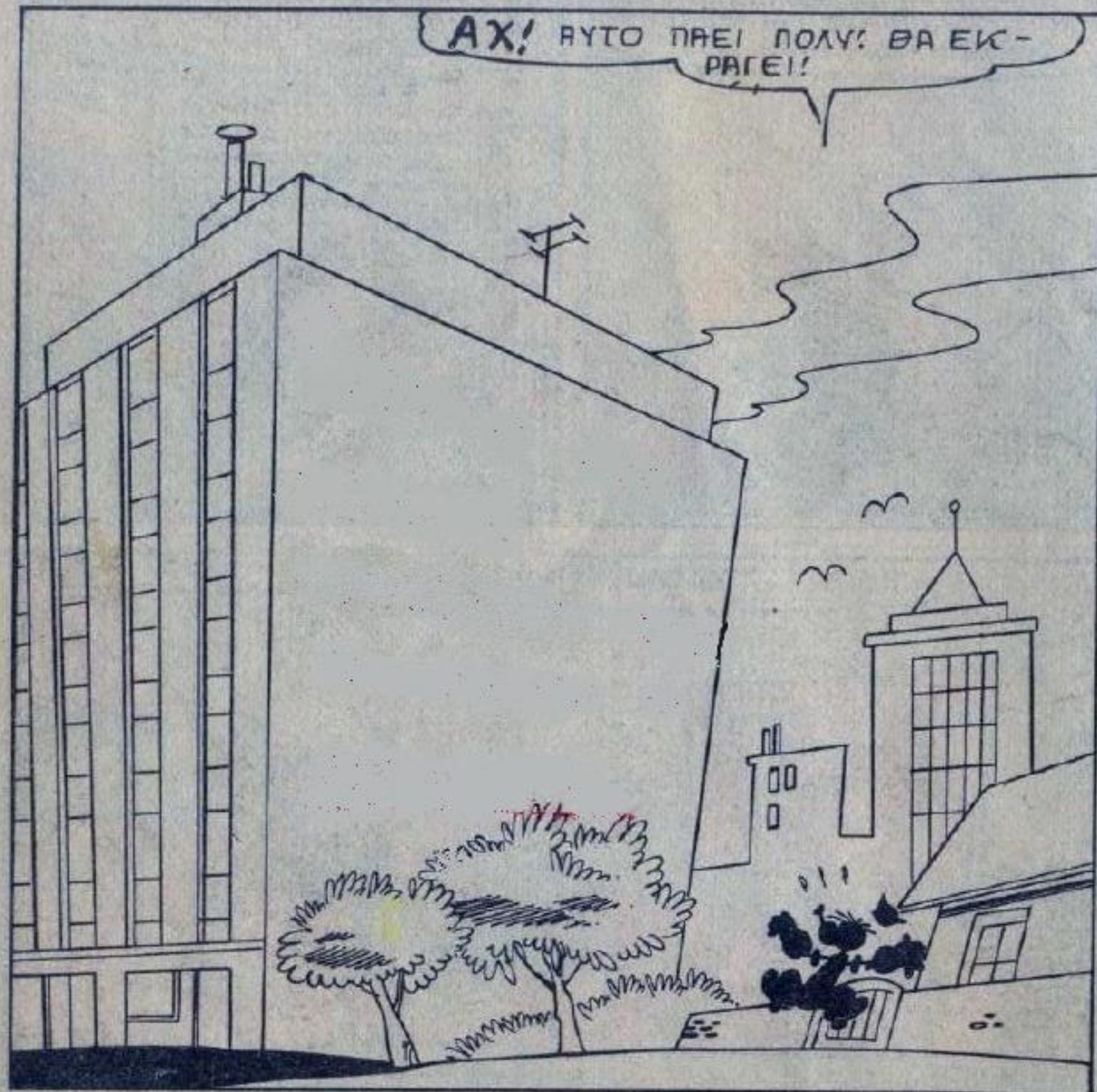

ΓΚΡΡ! ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙ ΑΚΡΙΒΑ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ
ΠΡΟΣΒΟΛΕΣ... ΔΡΟΜΟ Ο!...

ΑΧ! ΜΗΝΟΣ ΟΝΕΙΡΕΥ-
ΟΜΑΙΣ.

ΣΕ ΛΙΓΟ ΘΑ ΚΑΝΩ ΤΗ ΧΑΡΗ
ΣΤΟ ΓΟΡΙΛΛΑ ΚΑΙ ΘΑ ΤΟΥ ΤΙΣ
ΒΡΕΞΩ!

ΤΗΝ ΕΛΘΟΜΕΝΗ ΣΤΙΓΜΗ... ΟΜΩΣ...

ΟΥΡΓΚ! ΤΙ ΕΓΙ-
ΜΕ? ΧΕ! ΧΕ! ΤΟΜΑ-
ΝΙΤΑΡΙ ΑΡΧΙΣΕ
ΝΑ ΕΠΙΔΡΑ!

Α ΜΕΙΣΟΙ Ο ΠΟΡΑΥ ΒΛΕΠΕΙ ΤΟΝ ΠΟΡΑΥ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ...

ΜΑ... ΜΑ... ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ!

ΓΚΡΟΥΡ! ΓΚΡΟΥΝΤ!

ΑΥΤΟΣ... ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ...
ΕΙΝΑΙ... ΕΝΑ
ΤΕΡΑΣ!

ΓΚΡΟΥΝΤ!

ΑΡΡΑ
ΑΥΤΗ!

ΑΧ! ΔΕΝ ΒΛΕΠΩ!
ΒΟΗΘΕΙΑ!

ΠΩΣ ΣΟΥ ΔΑ-
ΝΗΚΕ ΑΥΤΗ
Η ΓΡΟΘΙΑ?

ΜΠΡΑΒΟ, ΜΠΡΟΥΤΟ! ΔΟΣ-
ΤΟΥ ΚΙ' ΑΛΛΕΣ!

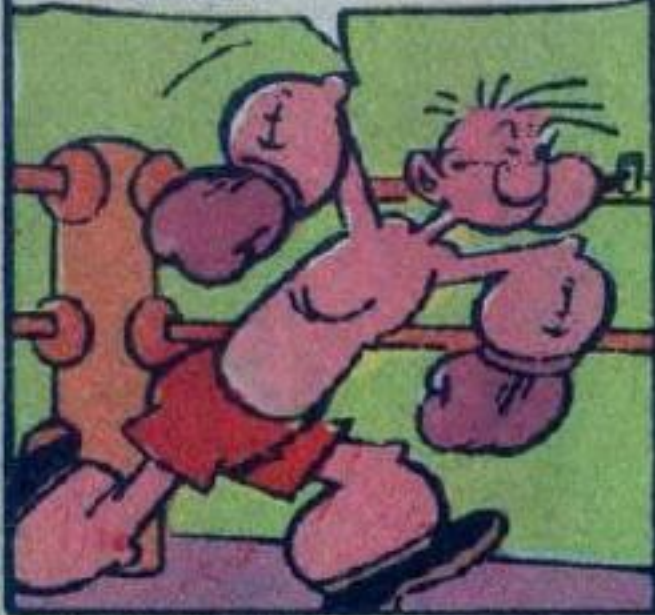
ΜΠΛΟΥΜΠ! ΔΕΝ ΣΕΡΩ ΤΙ Ε-
ΠΑΘΑ ΑΛΛΑ ΝΟΙΣΘΩ ΜΕΓΑΛΟ
ΦΟΒΟ ΓΙ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕ-
ΡΑΣ!

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΑΣ ΘΑΩ ΛΙΓΟ
ΙΠΑΝΑΚΙ ΑΚΟΜΑ! ΘΑ ΜΟΥ ΔΩ-
ΣΕΙ ΛΙΓΟ ΘΑΡΡΟΣ ΚΑΙ ΔΥ-
ΝΑΜΗ!

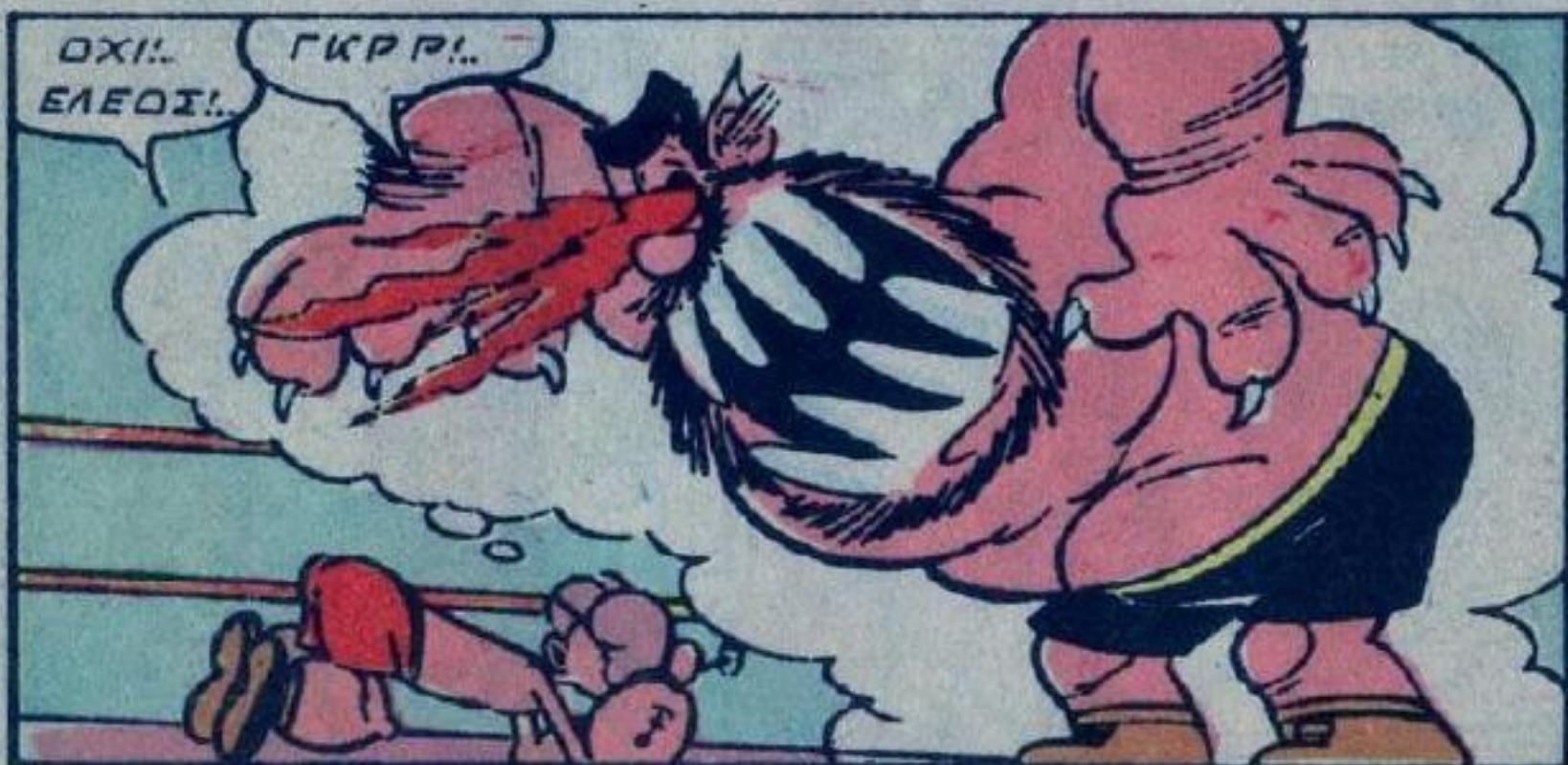
ΧΜ... ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΠΩΣ ΔΟΥΛΕΥΕΙ
ΤΟ 'ΚΑΡΜΥΡΟΤΕΡ' ΜΟΥ! ΝΟΙΣ-
ΘΕΣ ΠΙΟ ΘΑΡΡΑΛΕΟΣ ΑΠΟ
ΠΡΙΝ!..

ΜΑ Κ' Ο ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΤΡΟΜΕ-
ΡΟΣ ΤΩΡΑ! ΟΥΡΓΚ!

ΓΚΡΡ!..

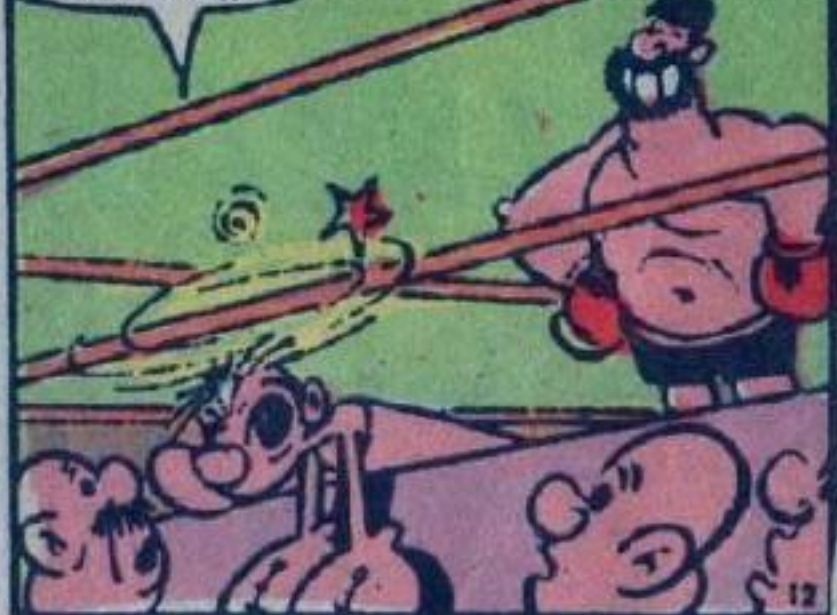

ΟΧΙ!..
ΕΛΕΟΣ!..

ΓΚΡΡ!..

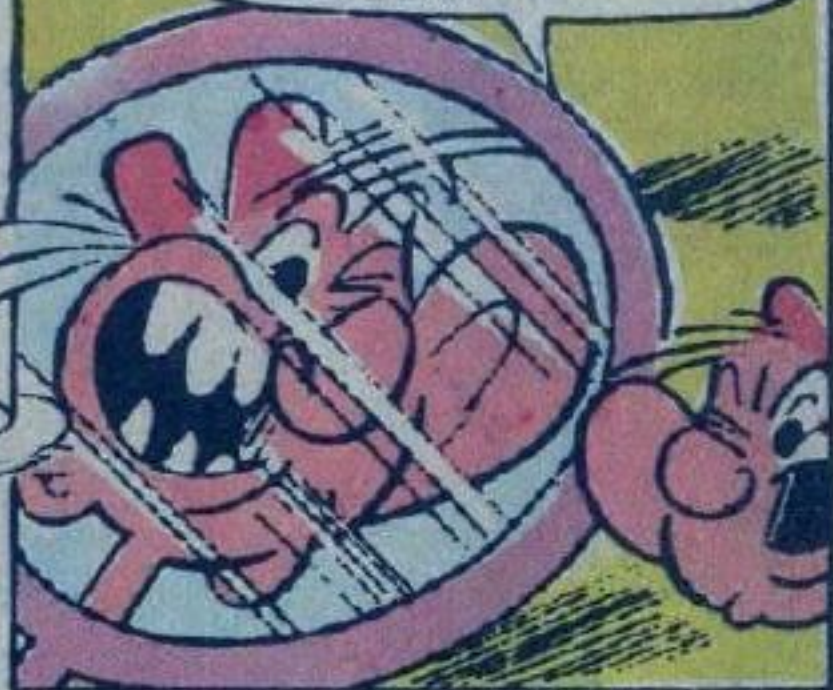
Ο ΑΜΟΙΡΟΣ! ΣΟΦΛΗΡΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕ
ΝΑ ΚΑΝΕ ΤΙΠΟΤΑ ΕΝΑΝ-
ΤΙΟΝ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΤΕ-
ΡΑΤΟΣ!..

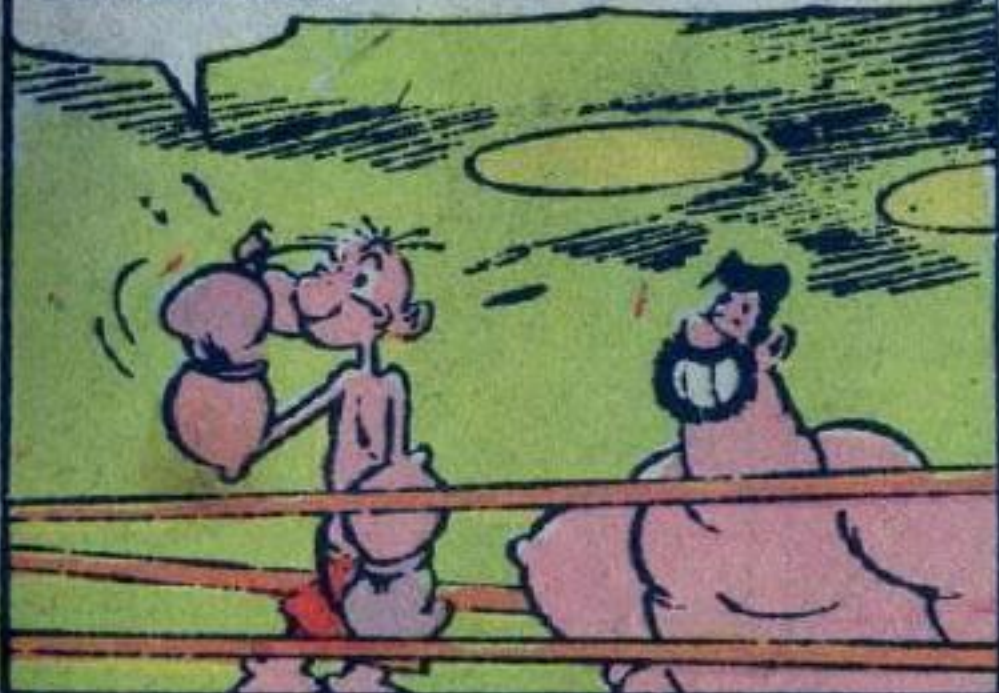
ΧΜ! ΣΩΣ ΝΑ ΗΘΕΛΕΣ ΝΑ ΜΑΘΕΙΣ
ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ Η ΥΓΕΙΑ ΣΟΥ! ΚΟΙΤΑ
Σ' ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΚΑΘΡΕΠΤΗ!..

ΟΥΡΓΚ! ΜΑ ΚΑΙ ΓΕ ΕΠΝΑ ΕΝΑ
ΤΕΡΑΣ!..

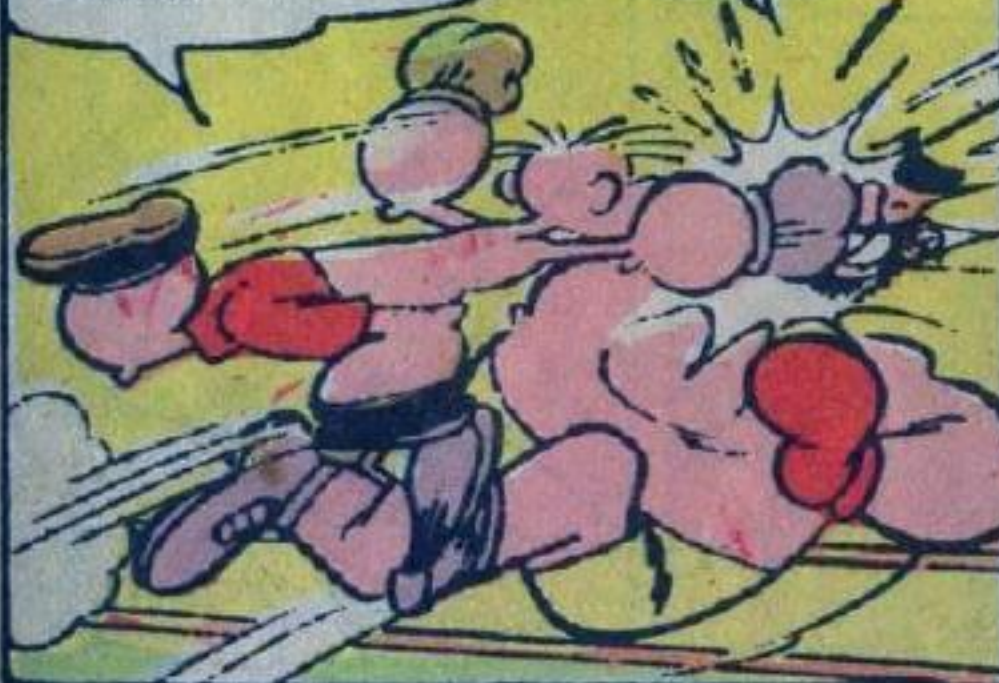
ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ!.. ΔΕΝ ΜΠΟΡΕ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙ ΤΙ
ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ!..

ΑΦΟΝΟΜΕΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΑΙ
ΟΙ ΔΥΟ ΤΕΡΑΤΑ! ΜΠΟΡΕ ΝΑ
ΤΟΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕ! ΔΕΝ
ΣΕ ΔΟΒΑΜΕΙ ΠΙΑ!..

ΑΡΡΑ ΛΟΙΠΟΝ
ΕΥΤΗ!..

ΓΚΟΝΑΠ!..

Ο ΓΟΝΑΥ ΑΝΤΙΔΡΑ! ΠΡΕ-
ΠΕΙ ΝΑ ΤΑ ΠΑΙΞΕ ΟΛΑ-
ΓΙΑ ΟΛΑ!..

ΤΟ ΚΟΥΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ' ΕΨΑΝ ΚΑΙΡΟ ΉΤΑΝ ΕΝΑ ΧΩΡΙΟ ΠΟΥ ΤΟ ΛΕΓΑΜΕ ΚΟΥΤΑΧΩΡΙ. ΕΊΧΕ ΤΕΤΟΙΟ ΘΝΑΜΑ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ, ΕΠΕΙΔΗ ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΖΟΥΣΑΝ ΕΚΕΙ ΉΤΑΝΕ ΤΟΣΟ ΧΑΛΟΙ ΚΑΙ ΤΟΣΟ ΚΟΥΤΟΙ, ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΑ... ΛΑΧΑΝΑ!

Εκεί, ζούσε ένας γέρος και μιά γριά, που δεν είχαμε παιδιά.

Είχαμε όμως μιά αγελάδα που τους βοηθούσε στο δργωμα, και τους έδινε κάθε μέρα φρέσκο γάλα.

Μιά μέρα, λέει ο γέρος στη γριά:

— Γριά, αυτή η αγελάδα, που έχουμε, δεν μάς δίνει αρκετό γάλα για να φτιάξουμε λίγο τυρί.

— Καί τί θέλεις να κάνουμε, γέρο μου; είπε η καπνισμένη η γριά. Να την σφάζουμε θέλεις και να την φάμε;

— Όχι, απάντησε ο γέρος. Γιατί, άμα την φάμε την αγε-

λάδα, τότε είναι που δεν θα έχουμε ούτε σπαλιά γάλα...

— Έ, τότε, τί να κάνουμε, γέρο μου;

— Είναι απλό, γριά μου. Με τα λεφτά που έχουμε μαζέμει, να πάμε στο παζάρι, στην πολιτεία και ν' αγοράσουμε άλλη μιά αγελάδα.

— Μπράβο, γέρο μου, είπε ευχαριστημένη η γριά. Καλά το σκέφτηκες. Πάντα τόλμαγα εγώ, ότι είσαι πολύ έξυπνος!

*

Την άλλη μέρα, πριν χαράξη καλά-καλά, ξεκίνησε ο γέρος με την γριά, για να πάνε στην πολιτεία.

Σάν έφτασαν, ρώτησαν και έμαθαν ότι το παζάρι γινότανε στην μεγάλη πλατεία.

Στη μέση της πλατείας αυτής, υπήρχε ένα μεγάλο δέντρο και γύρω-γύρω απ' αυτό πουλούσαν αλογα, αγελάδες, γαϊδουράκια, γουρουνάκια, στάνιμες, κοτσινόλες, ρούχα και δ-

τι άλλο μπορεί να φαντασθή κανείς.

Μόλις η γριά είδε το μεγάλο δένδρο που υπήρχε στη μέση της πλατείας, άρχισε να κλαίει και να φωνάζει:

— Τί έχεις γριά και κλαίς; την ρώτησε τότε ο γέρος.

— Τί να έχω, γέρο μου, απάντησε η γριά. Σκέφτομαι,

πώς, αν είχαμε ένα παιδί, θα ανέβαινε στην κορυφή αυτού του ψηλού δέντρου, θα έπεφτε κάτω και θα σκοτωνότανε!...

— Πώ! Πώ! έκανε ο γέρος. Έχεις πολύ δίκιο. Αν είχαμε ένα παιδάκι, σίγουρα, θα έπεφτε απ' αυτό το δέντρο και θα σκοτωνότανε...

Κι' άμέσως έβαλε κι' αυτός τα κλάματα και τις φωνές.

*

Λυπημένοι και χωρίς ν' αγοράσουν την αγελάδα που ήθελαν, ο γέρος και η γριά γύρισαν κούτσα-κούτσα, στο χωριό τους.

Όταν έφτασαν σέ λίγο, στο χωριό τους, τους είδαν οι συγχωριανοί τους που έκλαιγαν και τους ρώτησαν:

— Τί έχετε και κλαίτε και οι δύο σας; Μήπως σ'ας συμβαίνει τίποτα κακό;

— Τί έχουμε και κλαίμε; είπαν κι' οι δύο τους με μία φωνή. Αχ... Ακούστε:

Και διηγήθηκαν στους συγχωριανούς τους όλη την ιστορία.

Όταν οι συγχωριανοί άκου-

σαν την ιστορία τους, ένας από αυτούς, ο πιο έξυπνος, τους είπε:

— Έχετε δίκιο. Αν είχατε παιδί, θα ανέβαινε στην κορυφή εκείνου του δέντρου, θα έπεφτε κάτω και θα σκοτωνότανε... Γι' αυτό, πρέπει να κάνετε μνημόσυνο!

— Δηλαδή; είπαν ο γέρος και η γριά.

— Να σφάξετε την αγελάδα σας, και να την φάμε όλοι οι συγχωριανοί, για να συγχωρεθί ή ψυχή του παιδιού σας, που θα σκοτωνότανε...

*

Έτσι και κάνανε.

Όταν όμως, φάγανε την αγελάδα τους, είπε η γριά στον γέρο:

— Γέρο, τώρα θα πρέπει να κάνουμε όλες τις δουλειές μόνοι μας, γιατί δεν έχουμε αγελάδα. Δεν έχουμε πιά ζωο για άργωμα. Και τα χωράφια μας θέλουμε άργωμα...

— Βέβαια! Βέβαια! έκανε ο γέρος.

Έτσι, λοιπόν, ξεκίνησαν να πάνε να καλλιεργήσουν το χωράφι τους.

Στον δρόμο που πήγαιναν, πέρασαν από ένα ρυάκι, που, από τις πολλές βροχές, είχε φουσκώσει και είχε πολύ νερό.

Μόλις το είδε η γριά έβαλε τα κλάματα.

— Τί έχεις, γριά, και κλαίς; την ρώτησε ο γέρος.

— Ρωτάς τί έχω; έκανε θυμωμένη τότε η γριά.

— Ναί! Τί έπαθες και έβαλες τα κλάματα; ξαναρωτάει ο γέρος.

χυνότανε το ποταμάκι.

Τσακωμό στον τσακωμό, άρχισε να κυτώνη.

Τότε, ένας απ' τους χωριανούς, είπε:

— Άρκετά... δουλέψαμε σήμερα. Πάμε τώρα. Κι' αύριο, πρωί-πρωί, θα μαζευτούμε όλοι, για να βγάλουμε μι' απόφασι.

Έτσι και έκαναν.

Την άλλη μέρα, μετά από νέους καυγάδες και φωνές, ένας από τους συγχωριανούς πετάχτηκε και είπε:

— Άρκετά τσακωθήκαμε για το πώς τα πού πρέπει να πάμε να βρούμε το παιδί του γέρου και της γριάς... Εγώ, μετά από πολλή σκέψη, νομίζω ότι το καλύτερο θα ήταν ν' αφίναμε την δάρκα μέσα στο ποταμάκι, να πάη μόνη της, να βρή το παιδί, όπου και να είναι...

— Ε, αυτή την ωραία ιδέα, δεν θα την σκεφτόμουν ποτέ... είπε ο γέρος κατενθουσιασμένος. Έτσι πρέπει να κάνουμε.

*

Άφησαν, λοιπόν, την δάρκα να πάη να φέρη μόνη της το παιδί του γέρου και της γριάς. Αλλά οι μέρες πέρασαν και η δάρκα δεν γύριζε πίσω, γιατί δεν είχε κανένα να την κυδεμένηση.

Όταν πέρασε αρκετός καιρός και οι χωριανοί ήταν σίγουροι πιά πώς η δάρκα δεν θα ξαναγύριζε, ένας απ' αυτούς είπε:

— Για να μη γυρίση η δάρκα που στείλαμε να βρή το παιδί του γέρου και της γριάς, θα πη πώς πνίγηκε... Εύτυχώς, λοιπόν, που δεν ανεβήκαμε κι εμείς πάνω της, γιατί σίγουρα θα χανόμασσε μαζί της...

— Έχεις δίκιο, είπε κάποιος άλλος. Αφού η δάρκα δεν γύ-

— Σκέφτομαι, είπε η γριά, πώς αν είχαμε ένα παιδί, θα έπεφτε στο ποτάμι, και θα πνιγότανε...

— Πώ! Πώ! έκανε ο γέρος. Τί δυστυχίες μας βρίσκουν τώρα τελευταία...

Κι' άρχισε κι' αυτός τα κλάματα.

Υστερα, κι' οι δύο τους άρχισαν να σκάβουν το χωράφι τους. Κι' αυτό κράτησε, μέχρι το απόγευμα.

Τότε, ξαπωμένοι και οι δύο τους, γύρισαν στο χωριό.

Όταν έφτασαν εκεί, ο γέρος και η γριά, διηγήθηκαν στους συγχωριανούς τους την ιστορία τους.

Τότε, ένας απ' αυτούς τους είπε:

— Γέρο και γριά, αυτό που μας είπατε, είναι πολύ σοβαρό. Γι' αυτό, αύριο κιόλας, θα φτιάξουμε μι' μεγάλη δάρκα, θα την ρίξουμε στο ποτάμι, θ' ανεβούμε όλοι οι χωριανοί επάνω και θ' αρχίσουμε να ψάχνουμε το παιδί σας, που θα έπεφτε μέσα στο ποταμάκι και θα πνιγότανε!...

*

Έτσι και έκαναν.

Την άλλη μέρα, ανέβηκαν όλοι οι χωριανοί επάνω στη μεγάλη δάρκα που έφτιαξαν, μαζί ο γέρος και η γριά, και έτοιμάστηκαν να ψάξουν να βρουν τό... παιδί...

Άρχισαν όμως, να τσακωνονται, γιατί άλλοι έλεγαν ότι, για να βρουν το παιδί έπρεπε να πάνε, προς την πηγή του ποταμού και άλλοι προς τη θάλασσα, στο μέρος, δηλαδή, που

ρισε πίσω, θά πη πώς, αν άνε-
δοίναμε πάνω της, θά χανόμα-
στε όλοι. Γι' αυτό, πρέπει νά
κάνουμε ένα μνημόσυνο, γιά νά
συγχωρεθούν οι άμαρτίες μας!

Πράγματι, έτσι έκαναν.

Μετά τό μνημόσυνο, έφαγαν
πρόβατα και κατσίκια, έφαγαν
και ήπιαν μέ τήν ψυχή τους,
όλοι οι χωριανοί.

Έκει πού τελείωναν τό φα-
γητό τους, έβγαλε τά κλάματα
ή γριά.

— Τί έχεις πάλι και κλαίς,
γριά, τήν ρώτησε ό γερός.

— Νά, γέρο μου, είτε ή
γριά. Κλαίω, γιατί αν είχαμε
ένα παιδί και ήτανε τώρα έδω,
κοντά μας, θά έπρωγε και θά
έπινε τόσο πολύ, πού θά έσκα-
γε...

— Άμάν, δυστυχία μου! Έ-
καμε ό γερός. Σίγουρα θά έ-
σκαγε από τό πολύ φαγητό
και τό πιατό.

Κι άρχισε κι' αυτός τά κλά-
ματα...

— Νά κάνουμε ένα άλλο
μνημόσυνο, γιά νά συγχωρεθούν
οι άμαρτίες του παιδιού σας,
πού ίσως νά πνιγότανε... είπε
τότε κάποιος χωριανός.

Έτσι πέρασαν οι μέρες, οι
μήνες και τά χρόνια, από Κου-
τοχώρι.

Κάποτε όμως, μετά πολλά
χρόνια από τήν εποχή εκείνη,
έπισκέφτηκε τό Κουτοχώρι ένας
γέρος σοφός δάσκαλος, πού γύ-
ριζε τά χωριά και έδινε γνώσι
στούς ανθρώπους.

Όταν έφτασε στό Κουτο-
χώρι και είδε πόσο χαζοί ήταν
οι άνθρωποι πού έμεναν σ' αυ-
τό, τούς λυπήθηκε και άπεφά-
σισε νά τούς μάθη γράμματα
και νά τούς κάνει κι' αυτούς
γνωστικούς, γιατί ό άνθρωπος
αυτός, σαν σοφός πού ήταν,
κατάλαβε πώς είχε νά κάνει μέ
πολύ κουτούς ανθρώπους.

Έτσι μετά από πολλούς κό-
πους και δυσκολίες, κατάφερε
νά τούς δάλη γνώσι.

Έτσι, οι άνθρωποι πού έμε-
ναν στό Κουτοχώρι, έγιναν οι
έξυπνότεροι τής περιοχής και
τό χωριό τους, από Κουτοχώρι
τό ονόμασαν Έξυπνοχώρι.

Έτσι, πέρασαν αυτοί — χά-
ρις στην έξυπνάδα τους — κα-
λά κι' έμεϊς καλύτερα!

Ο ΠΟΛΗΤΗΣ ΤΩΝ ΣΑΝΤΟΥΙΤΣ

Ο ΠΟΛΙΤΗΣ ΓΕΙΝΑΕΙ Ο-
ΛΗΣ ΓΑΝΤΑ...

ΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ ΜΟΝ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΕΤΑΙ!
ΒΕΛΕΙ ΣΑΝΤΟΥΙΤΣ!

ΜΑ ΤΑ ΣΑΝΤΟΥΙΤΣ ΒΕΛΟΥΝ ΛΕΩΤΑ
ΚΑΙ ΓΕ ΕΙΜΑΙ ΑΠΕΝΤΑΡΟΣ! ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΒΡΩ ΔΟΥΛΕΙΑ!

ΟΛΑΝΑ ΜΙΑ ΕΥ-
ΚΑΙΡΙΑ!

